

A woman with long brown hair and blue eyes, wearing a brown and orange patterned knit hat with a pom-pom and a thick brown scarf, smiles warmly at the camera. To her left, a light-colored llama looks off to the side. The background is a soft-focus winter scene with snow falling and trees in the distance.

Tiris Leimu

*Rakkautta, laamoja
ja onnekkaita
sattumia*

LIND & CO

Rakkautta, laamoja
ja onnekkaita
sattumia

Iiris Leimu

*Rakkautta, laamoja
ja onnekkaita
sattumia*

LIND&CO

www.lindco.se

info@lindco.se

© Iiris Leimu ja Bokförlaget Lind & Co

Kansi ja taitto: Markus Paajala

Kustantaja: Bokförlaget Lind & Co AB, 2023

KL 84.2

ISBN 978-91-8051-488-0

Tyttärelleni

Luku 1

Syyskuu

Oli murhaavia aamuja. Jos erehtyi nousemaan, meikkaamaan, pukeutumaan ja raahautumaan töihin, kajastuksen vino varjo ulotti luurankokätensä koko päivän päälle. Melinda istui kahvilan terassilla kurpitsalatte kädessään ja mietti erilaisia tapoja katkoa luurangon sormet. Lehmusten oksat heiluivat puistokadulla kuin marionetti soitataisi viulua. Kuuluisiko luusormista samanlainen ääni kuin jos taittaisi kuivan oksan?

Elokuu oli juuri antanut periksi syksylle. Kesä oli ohi, ja uimarannat, sup-laudat, cocktailit, mocktailit sekä sixpackit sen myötä. Melinda kääri muhkeaa neuletakkia tiukemmin ympärilleen ja mietti erästä erityisen hyvin erottuvien vatsalihasten omistajaa. Nimeä hän ei saanut mieleensä, mutta ihon ja lämmön hän muisti. Olisipa mahdollista palata siihen hetkeen sen sijaan, että hän hytisi kahvilassa ja odotti kännykän kilahdavan viestin merkiksi. Silloin tämän kirotn päivän jääkylmät sormet kietoutuisivat hänen kaulansa ympärille ja puristaisivat, kunnes luinen lukko murtaisi hänen niskansa.

Hän kohensi aurinkolasiensa asentoa, sulki silmänsä ja yritti nauttia auringon heikosta lämmitysyrityksestä. Liikenne kohisi vieressä. Turistien puheensorina aaltoili välillä lähempänä ja

kuului kohta kauempaa. Lokit kirkuivat läheisellä torilla, kiusasivat niitä poloisia, jotka olivat erehtyneet ostamaan kojuista syötävää. Ulkoisesti kaikki oli tavallisesti, mutta Melindan vatsassa tuntui solmuja. Hän hörppäsi viilentyneen kahvin lopun. Silmät aukaistuaan hän totesi turistiryhmän siirtyneen aurinгон eteen ja kaiken kukkuraksi alkaneen räpsä hänestä kuvia.

Ei voinut olla totta. Taas.

Hän otti Vuittonin viereiseltä tuolilta, nousi seisomaan ja tiuskaisi turisteille:

”Madonna! I’m not a Kardashian. Lasciate mi in pace!”

Huudahdus sai lisää kännyköitä kääntymään hänen suuntaansa. Matkailijat toistelivat Kardashianien nimeä ja tungeksivat lähemmäs. Melinda lähti rivakasti terassin ovea kohti, ja silloin neuleen taskussa oleva puhelin ilmoitti viestistä.

Luiset sormet alkoivat puristaa kaulaa.

POHJOISNAVALTA puhaltava viima pyyhki puistokatua. Melinda harppoi korkeilla koroillaan ja väisteli liukkaan näköisiä vaahteranlehtikasoja. Tuuli kierteli hänen ympärillään ja kiskoi tornadon lailla hiuksia eri suuntiin. Hän oli aamulla kihartanut suortuvansa huolella, mutta hiustuotteista huolimatta kampaus oli pilalla. Kiharat tuhottuaan viima etsi tietään iholle. Paksu neule ei pitänyt lämpöä eikä siinä ollut huppua pään suojaksi. Hän veti kädet hihojen sisään ja nopeutti askeleitaan.

Loputtomalta tuntuvan kadun päässä hän pysähtyi ison keltaisen jugendtalon eteen. Yleensä hän avasi ulko-oven innokkaana ja itsevarmana tietäen, että selviytyy kaikista päivän haasteista. Nyt hän ei ollut siitä varma, eikä tunne ollut tervetullut. Hän seiso hetken katsellen lasiovista heijastuvaa kuvaansa. Hiukset roikkuivat suorina, ja ryhti oli lysähtänyt. Hän ei tunnistanut itseään. Ei, tällainen hän ei ollut. Hän ei suostuisi luovuttamaan.

Melinda suoristautui ja nosti leuan pystyyn. Nyt näytti paremmalta. Hän nyökkäsi päättäväisesti ja työnsi raskaan oven auki.

KAKKOSKERROKSEN aulassa istui pari asiakasta kännyköitään selaten. Firmaan tilatut asiakaslehdet nököttivät lasipöydillä viuhkakasi aseteltuina, mutta kukaan ei näyttänyt koskeneen niihin. Melinda mietti, että joko aikakauslehtien aika odotustiloissa oli ohi, tai sitten yritys ei enää tunnistanut asiakkaidensa tarpeita. Hän ei tiennyt, kumpi vaihtoehto osui lähemmäs totuutta.

Hän oli portaikossa sivellyt hiuksistaan pahimmat tuulenpesät pois, mutta tiesi, että ennen neuvotteluhuoneeseen astumista hänen oli tarkastettava meikkinsä ja kampauksensa. Vastassa ei ollut leijonanluola, ei mitään niin sympaattista, vaan... hyeenaloukko? Se kuulosti osuvammalta kuvaukselta.

Työhuoneessaan hän kampasi hiuksiaan, kunnes ne kiilsivät. Tuiverrustakut olivat nyt muisto vain. Suorina hiukset ulottuivat vyötärölle saakka. Hän katseli arvioiden itseään peilistä. Hiukset auki vai kiinni? Rennosti vai hillityn hallitusti? Tilanne vaati hallintaa, joten kiinni.

Hän kaivoi käsilaukkuaan, kunnes tavoitti pohjalta pari hiuslenkkiä ja pinnejä. Niitä harvoin tarvitsi työpäivän aikana, mutta nyt niille oli käyttöä. Hän kietoi hiuksensa huolellisesti isolle nutturalle niskaan. Kampausta sai näyttää tiukalta ja asialliselta. Kun suortuvat eivät kehystäneet kasvoja, hän näytti koruttomalta. Valaistus heitti varjoja ja korosti poskipäitä, ja hetken peilissä näkyi heijastuma äidistä ja nonnasta. Kuvajainen ja muistot saivat kyyneleet nousemaan silmiin. Ajatukset oli nyt kuitenkin keskitettävä siihen, mitä kohta tapahtuisi. Hän ravisti heijastuksen mielestään ja kurotti laukusta huulipunaa. Lopuksi hän katsoi itseään ja kannusti:

”Sinä selviät tästä. Näytä niille.”

Hän nappasi laukkunsa, lennätti oven auki ja marssi koukshuonetta kohti.

MELINDAN saapuessa huoneeseen Jöns käveli ikkunan edessä edestakaisin. Korvia hipovat hartiat ja jäykkä yläkroppa yhdistettynä robottimaiseen askellukseen kertoivat, että kireä pomo oli napsahtaa poikki. Ovaalin pöydän eri puolilla istuivat toimiston muut työntekijät. Sara istui kasvot oveen päin, ja Melindan nähdessään ystävä hymyili, sitten pyöritteli silmiään ja kallisti päätänsä mattoon railoa kihnaavan Jönsin suuntaan. Melindan sydämessä aukesi yksi säie solmusta, joka oli painanut häntä koko päivän. Ainakin Sara oli hänen puolellaan – tietenkin Sara oli. Muista työkavereista Max nojasi tuoliinsa kädet puuskassa ja tuijotti alta kulmiensa vastapäistä seinää, Henna kirjoitti läppärilleen eikä vahingossakaan nostanut katsettaan, ja Erikin katse pelasi pöytätennistä kaikkien huoneessa olevien välillä.

Melinda luki tilannetta kuin avointa kirjaa. Vaikka Jöns oli toimitusjohtajana näennäisesti vallassa, Henna veteli naruista ja kehitti pelikirjaa oman kunnianhimonsa mukaan. Max oli vähäsanainen, koska Höns, kuten Hennan ja Jönsin muodostama parivaljakko nimitettiin selän takana, oli kiristänyt hänet etupiiriinsä. Max lähinnä haaveili pitkistä viikonlopuista rantahuvilalla kumppaninsa kanssa, joten Hönsin oli varmasti ollut vaikea löytää miehen elämästä mitään kiristämisen arvoista. Erik oli tavalliseen tapansa hermokimppu, joka hikoili, liikahteli levottomasti, naputti kengällä lattiaa ja näytti jokaisen tunteensa kasvoillaan. Pokeripöydässä hänet revittäisiin riekaileksi kuin verinen syötti haialtaassa. Ja Jöns oli Jöns. Melinda sietä mahtailijan rehentelyä vain siksi, että oikeasti piti työstään. Jöns ei tajuaisi olevansa Hennan pelinappula, vaikka asia

väännettäisiin rautalangasta. Sellainen ei hänen maailmassaan yksinkertaisesti voinut olla mahdollista. Melinda ja Sara joskus töiden jälkeen naureskelivat Hönsille viinilasillisen ääressä, mutta nyt kumpaakaan ei hymyilyttänyt.

Melindasta selvästi leivottiin syntipukkia. Henna oli ovelasti delegoinut tehtävän Jönsille niin, että Jöns luuli toteuttavansa omaa suunnitelmaansa.

Melinda istuutui pöydän toiseen päähän. Muista poiketen hän ei ottanut läppäriä tai kännykkää esille, katseli vain rauhallisesti Jönsin vaeltamista. Nyt saattoi olla oma työpaikka vaakalaudalla riippuen siitä, minkälaisen tarinan Henna oli kehitellyt. Melinda oli valvonut puoli yötä katsellen vanhoja kauhuelokuvia, mikä oli ollut oman mielialan kannalta murhaavan huono ajatus. Yöllä ruudun tuijotus oli vienyt ajatukset pois työasioista, mutta elokuvan jälkeen hän oli istunut sohvalla silmät selällään kuin huutava hahmo Edvard Munchin taulussa. Aamupäivä oli mennyt samoissa merkeissä, mutta nyt hän oli jälleen koossa ja levollinen.

Pistäkööt parastaan. Hän oli valmis.

Pomo oli saanut valmiiksi esityksensä taakan alla ponnistelevasta johtajasta, joka valmistautuu kantamaan vastuuta ja tekemään ikäviä päätöksiä. Henna piti ilmeensä kurissa. Ilmeisesti hän halusi näyttää puurtavansa töitä viime sekunneille asti ja olevansa firman luottotyykki, mutta ei tajunnut, että lukulasien linssleistä heijastui iltapäivälehden etusivu. Sara vilkaisi Melindaa toinen kulmakarva koholla. Hän myös oli nähnyt, mitä Henna luki.

Jöns laski kädet tuolin selkänojalle.

”Tawastehus Development Oy”, hän sanoi ja koristeli sanansa teatraalisella huokaisulla.

Henna laski läppärin kannen alas ja viritti kasvoilleen sopivasti huolestuneen ilmeen. Maxin kulmat kurtistuivat entises-

tään, ja hän vajosi tuolillaan alaspäin. Sara näytti virkeältä ja naputti kynänkärjellä muistikirjaansa. Erik oli kalvennut niin, että hän saattaisi pyörtyä minä hetkenä hyvänsä.

”Joachim soitti eilen”, Jöns aloitti ja katsoi jokaista vuorotellen vakavana.

Melinda ei väistänyt katsetta. Hän tiesi, mitä oli tulossa. Oli parasta nauttia pomon passiivisaggressiivisesta näytelmästä siltä varalta, että tämä jäisi viimeiseksi näytökseksi. Seuraavaksi Jöns asetteli äänensävyänsä huolestuneen tuskaisaksi.

”Tawastehus on isoin asiakkaamme. Jos menetämme sen, firman liikevaihto menee punaiselle. Meillä ei ole varaa siihen.”

Melinda tiesi sen, he kaikki tiesivät. Siinä tapauksessa yt-kirves heilauttaisi ison kaaren.

Pomo jatkoi: ”Sosiaalisen median kampanja kusi kintuil-le. Kaikki sovellukset ja alustat ovat täynnä huutoa ja rähinää. Miten yksi mainoskamppis voi mennä niin pieleen? Onko ajatuksia?”

Jöns kiinnitti katseensa pöydän toiseen päähän.

”Melinda?” hän kysyi ja laittoi käsivarret puuskaan.

Henna tukahdutti hymyn. Melinda olisi mielellään tyrkännyt kieroilevan ämmän laiturilta kalanperkeiden joukkoon.

”Niin?” Hän katsoi pomoaan silmiin eikä aikonut olla avuksi. Kakistakoon itse ulos, mitä aikoi sanoa.

”Ajatuksia?” Jöns kysyi.

Melinda viivytteli hetken.

”Minkä suhteen?” hän kysyi viattomasti.

Tällä kertaa Sara piilotti hymynpoikasen. Samalla hän vilkaisi ystäväänsä silmäkulmastaan ikään kuin varoittaakseen menemästä liian pitkälle. Melinda aavisteli saavansa joka tapauksessa potkut, joten pomon mielistelylle ei ollut enää tarvetta.

”Kamppiksen”, Jöns ärähti.

Melinda voisi venyttää tilannetta pidemmälle, mutta siitä kultainen kädenpuristus tuskin muuttuisi arvokkaammaksi. Jos sellaista tulisi ollenkaan.

”Asiakkuuspäällikkönä olen johtanut Tawastehusin kampanjoiden suunnittelua ja toteutusta usean vuoden ajan.” Hän antoi sanojen tipahdella yksi kerrallaan. ”Olen tuonut taloon merkittävän siivun liikevaihdosta.”

Hän katsoi, oliko sanoilla mitään vaikutusta Hönsiin. Henna näytti edelleen viilipytyltä, mutta Jönsin paidan kaula-aukko vaikutti kiristävän. Puna alkoi levitä miehen kaulalta ylöspäin.

”Sitä ei kukaan kiistä. Nyt emme kuitenkaan puhu historiasta”, pomo murahti.

Näppärä valokeilan suuntaus muualle Melindan ansioista. Varmasti seurausta Hennan supatteluista Jönsin korvaan. Yhtäkkiä Melinda oivalsi: Voisiko kyse olla tyynypuheista? Hän ei osannut kuvitella Hönsiä heiluttamassa lakanoita, mutta maailmassa tapahtui kummempiakin asioita.

”Historia kertoo sen, että tämän pöydän ympärillä olevista minun asiantuntijuuteni on eniten satanut firman laariin”, Melinda totesi eikä antanut periksi.

”Niin, niin. Nyt puhutaan uusimmasta kamppiksesta, joka floppasi täysin. Se oli sinun vastuullasi”, Jöns tiuskaisi.

”Se pitää paikkansa suunnittelun osalta. Toteutusvaiheessa kuitenkin siirsit minut toisiin tehtäviin, ja annoit projektin Hennalle. Muistaakseni ilmaisit asian niin, että Henna on ansainnut isomman vastualueen”, Melinda selvitti.

Kun hän sanoi sanat ääneen, palaset alkoivat loksahdella paikoilleen. Jöns oli tosiaan siirtänyt Melindan syrjään projektin toteutuksesta heti sen seminaariristeilyn jälkeen, jolla oli ollut tarkoitus nostattaa yhteishenkeä. Henna oli ilmeisesti nostattanut muutakin kuin asemaansa työyhteisössä.

”Ei, tämä ei ollut Hennan vika. Sinä olet kokonaisvastuussa, sillä hän toteutti sinun suunnitelmiasi”, Jöns intti.

Hennan ilme oli niin viaton ja harras, että Melindan teki mieli purskahtaa nauruun. Sen sijaan hän sanoi jättävästi:

”Päinvastoin. Henna muutti suunnitelmani aivan toisenlaisiksi. Alkuperäiset tiedostot löytyvät sekä minun että Joachim Wetterstrandin sähköposteista. Sen jälkeen, kun Henna otti johdon, pyynnöstäni huolimatta en saanut nähdäkseni muutunutta suunnitelmaa. Siitä on mustaa valkoisella.”

Henna siristeli silmiään ja vilkuili Jönsiä. Muiden kuullen hän ei tietenkään voinut selittää omaa osuuttaan parhain päin. Jöns keinahteli kantapäillään eikä sanonut mitään.

Melinda jatkoi: ”Sitä en tiedä, miksi Tawastehusin toimitusjohtaja suostui tällaiseen kampanjaan. Ei niin seksistinen ja asenteellinen mainos mene nykypäivänä läpi. Ei ihme, että sosiaalinen media räjähti. Näkikö Joachim lopputulosta ollenkaan ennen julkaisua?”

Henna näytti uhmakkaalta ja Jöns epäroivältä. Pomo ei ehkä tiennyt, mitä oikeasti oli tapahtunut. Melinda epäili, että pitkän asiakuuden pohjalta Joachim oli yksinkertaisesti luottanut alkuperäisiin suunnitelmiin ja Melindan nimeen projektinjohdajana eikä ollut tarkastanut viimeisintä versiota. Olisi pitänyt. Jostain syystä Hennan visioon kuului, että uutta asuinalueita mainostettiin isorintaisilla naisilla, jotka oli haalittu suoraan silikoniparatiisista. Naiset ajoivat mikroaivukoneilla kirurgin muotoilemat avut vaatteista pursuten ja kehräsivät lopuksi hunajaisella äänellä: ”Tule. Tawastehus – Sinun onneasi varten”. Kenet Henna oli oikein kuvitellut kohderyhmäksi? Ei ainakaan lapsiperheitä.

Totta kai oli syntynyt skandaali. Joachim oli konsernin toimitusjohtajana tehnyt sen minkä voinut, vetänyt mainoksen pois, pyytänyt anteeksi ja todennäköisesti haukkunut patalu-

haksi sen, joka oli päästänyt tekeleen julkisuuteen. Sen jälkeen hän oli luultavasti soittanut Jönsille ja rähissyt. Siksi Jöns nyt heitteli Melindaa terävillä veitsillä. Höns oli varmasti pitänyt strategiapalaverin pielusten päällä, jonka päätteeksi he alkoivat toteuttaa suunnitelmaa päästäkseen hänestä eroon.

Melinda jatkoi ajatustaan, koska Jöns ei vastannut hänen kysymyksiensä: ”Minulla on todisteet siitä, etten ole ollut missään vaiheessa osallisena Hennan toiminnassa, joten seuraamusten tulee kohdistua häneen.”

Melinda tiesi puhuvansa muodollisesti, mutta nyt oli paras-ta puhua selkeästi, jotta hänen sanomisiaan ei voitaisi tahallaan tulkita väärin. Sara nyökkäsi hänelle hyväksyvästi. Max suoristautui ja sekaisen mustan otsatukan alla tummat silmät näyttivät hieman kirkastuvan. Väri palasi jopa Erikin kasvoille. Jöns näytti siltä kuin ei tietäisi mitä sanoa seuraavaksi, mutta Henna viskasi sädekehänsä nurkkaan ja syyti sanoja suustaan:

”Melinda Täydellinen, perähikiän Miss Orjantappura vuosi-mallia never! Sano jotain, Jöns. Jöns? Nyt et kyllä petä minua. Katso minua. Jöns!”

Pomo nieleskeli. Hän vuorostaan pelasi pöytätennistä katseellaan. Ping, silmät lennähtivät Melindan suuntaan, pong, ymmyrkäisinä Hennaan. Kaulus näytti taas kiristävän, ja hän kiskoi sitä löysemmälle. Ei auttanut. Hän tiesi, ja kaikki tiesivät hänen tietävän, ettei hänellä ollut perusteita irtisanoa Melindaa. Henna oli mokannut rajusti, ja ison asiakkaan lähtö voisi keikauttaa firman nurin, puhumattakaan tilinpäätökseen tulevasta lommasta.

Melinda näki miehen ilmeestä, että tälle alkoi paljastua, millaisen tyyppin kanssa oli kaatunut sänkyyn. Henna todennäköisesti vetäisi Jönsin oikeuteen seksuaalisesta hyväksikäytöstä, jos ei saisi tahtoaan läpi. Melinda melkein sääli Jönsiä, mutta vain melkein. Pomo oli itse soppansa keittänyt.

”Asialistalla ei taida olla muuta, joten menen jatkamaan töitäni”, Melinda sanoi, nousi ja poistui huoneesta taakseen katsomatta.

Omassa työhuoneessaan hän nojasi oveen ja alkoi vapista kauttaaltaan. Hän inhosi ristiriitoja. Hän vihasi sitä, että joutui puolustautumaan. Silti hän piti kiinni omasta reviiristään, vaikka oli myöhemmin väsynyt kuin olisi juossut maratonin. Tämä kujanjuoksu ei valitettavasti loppunut maaliviivaan, vaan jatkui näkymättömiin. Höns ryhmittäisi uudelleen ja käyttäisi häntä virheiden varalta.

Hän ehti juuri istahtaa, kun ovelle koputettiin. Vastausta odottamatta Sara puikahti sisään ja riensi halaamaan. Melinda lepuutti päätään kiitollisena ystävän olkaa vasten. Hetken päästä Sara kuiskasi: ”Et sitten sotke ripsiväriä uuteen paitaani.”

Melinda hymyili. Sara osasi aina sanoa oikeat sanat. Ystävä vetäytyi kauemmaksi ja otti kädestä kiinni.

”Mel, olit ihan ässä. Huippu. Väistit tyylikkäästi Hönsin taklausyritykset. Ne ääliöt kaatuivat rähmälle”, Sara kehaisi.

Melindan hymy hyytyi kehuista huolimatta. Tämän jälkeen hänen täytyisi aina katsoa olkansa yli.

”Anteeksi, kun en puolustanut sinua ääneen”, Sara jatkoi ja laski katseensa.

Melinda hämmästyí ja kysyi: ”Mitä olisit voinut sanoa? Hennan ja Jönsin juoneen oli pakko vastata tosiasioilla. He pyysivät teidät paikalle vain rekvisiitaksi ja todistajiksi, jos olisin riitauttanut potkut. Jos siis olisivat onnistuneet. Ei teitä ollut oikeasti tarkoitus kuulla.”

”Silti”, Sara mutisi.

”Tiesin, että olet puolellani. Se riitti”, Melinda rauhoitteli.

Sara näytti siltä kuin olisi halunnut väittää vastaan, mutta tyytyi puristamaan hänen kättään. Kumpikin tiesi, että vaikeudet jatkuisivat.

Italialaissuomalainen Melinda on kotoisin vaatimattomista oloista. Yksinhuoltajaäidin tytär on kuitenkin luonut itselleen menestyvän uran mainostoimistossa ja liihottelee nyt kaupungin jet set -piireissä. Kun työstressi ja juonittelevat kollegat kiristävät hermoja, ystävä houkuttelee Melindan maaseudun rauhaan rentoutumaan.

Elämysloma osoittautuu kuitenkin työrupeamaksi laamatilalla, jonka komea isäntä Aaron saa Melindan pään pyörälle. Uranainen alkaa viihtyä laamojen keskellä ihmeen hyvin. Samaan aikaan kaupungissa Melindaa odottaa varakas yritysjohtaja, joka on iskenyt häneen silmänsä. Kumpi painaa enemmän: mielenrauha vai glamour? Mielessä välkkyvät italialaisen isoäidin sanat: naisen on pelattava korttinsa oikein.

Hyvän mielen tarina *Rakkautta, laamoja ja onnekkaita sattumia* on Iris Leimun esikoisromaani.

KL 84.2 • ISBN: 978-91-8051-488-0

WWW.LINDCO.SE